

Beste Mien en Jan!

Misschien hebben jullie je erover verwonderd, dat je van mij geen enkel teken van leven hebt ondervonden bij jullie huwelijk. 't doet mijzelf ook onbehagelijk aan, nu nog te moeten schrijven, nu je al enkele weken getrouwd bent. Maar 't is nog in de wittebroodsweken, dus ook nu nog, en er vooral niets minder om, van harte gefeliciteerd met jullie huwelijk.

En nu zal ik je even vertellen, dat ik gisteren eerst wist, dat jullie getrouwd waren. Jullie weten natuurlijk niet dat ik aangewezen bent voor Duitsland. Ik heb een Ausweis gehad, maar dat hielp niet, ik ben gekeurd en moest achter in Juni al vertrekken. De dag van vertrek heb ik mij in Hengelo gemeld, maar hoe het kwam weet ik niet, de trein vertrok zonder mij en de koffers. Toen ik later ook instapte, ging ie de verkeerde kant uit en kwam ik in Zwolle terecht. Daar ben ik verdwaald en ben een paar dagen zoek geweest. Ondertussen heeft mijn vader ook niet stil gezeten. Met veel hulp van diverse personen, heeft hij een verklaring gekregen, dat ik in 't voedselvoorzieningsbedrijf niet gemist kon worden. 't Liep thuis spaak, ik mocht terug komen (uit Duitsland) en mijn ontslag papieren werden met veel kunst in elkaar gezet. En nu nu ben ik een 14 dagen weer in huis. Gisterenmiddag was ik aan 't rommelen in 't schrijfbureau, toen ik je brief vond. Ik heb eerst mijn ogen uitgekeken, zo vlug had ik het niet verwacht. Met al die herrie, hadden mijn ouders aan die hele brief niet meer gedacht. Toch hoop ik dat jullie je er niet minder gelukkig om voelen. 'k Kan je allebei geweldig benijden. Alle dagen zijn er toch een paar uurtjes van samenzijn. Wat dat betreft, wou ik maar dat ik getrouwd was. 't Is nu uit met mijn mooi leven. Mijn broer zit op de boer, ook al door die arbeidsinzet, maar die is tenminste ook vrij voor Duitsland. Je kunt begrijpen, dat het thuis aanpakken is. Het gaat nog steeds best, maar 's avonds ben ik pap op. Zelfs alle Zondagmorgens moeten we hier nog fruit van 't station halen. Dat moet op die dag gebeuren anders zien ze dat je teveel krijgt, dat mag ook al niet meer.

's Zondagsmiddags ga ik dan nog naar Enschede. Met Cato gaat het niet best. Ze is een paar weken thuis. Overspannen. Rusten en eten. Ik heb het zien aankomen, en dat is voor mij de eerste reden geweest om kopje onder te gaan. Ze is nu wel wat opgewekter, maar van de dokter heeft ze toch nog een paar maand vakantie tegoed. In de week kom ik er helemaal niet meer. De oorlog hangt me meters ver de keel uit. Ze zeggen me thuis al, dat ik er onverschillig bij word. 't Is ook om gek van te worden. Maar laat ik niet over mezelf raaskallen.

Ik heb vanavond Cato opgebeld en haar verteld over jullie trouwen. We hebben overlegd, wat we jullie nu moesten sturen, maar we kunnen niet weten wat je al hebt of wat je niet kunt gebruiken. 't Beste kunnen we maar geld sturen. Maar nu had ik wel graag, dat je daar zelf iets voor kocht als aandenken van ons. Dus koop iets, waar je wat aan hebt en denk daardoor nog eens aan aan twee ongelukkige en toch ook weer dolgelukkige mensen. Doen jullie 't? Voor ik 't vergeet, moet je van Cato ook van harte gefeliciteerd worden. We hopen allebei dat jullie een gelukkig gezin zult vormen.

Dan is er ons alle reden om zo'n voorbeeld na te volgen. We verlangen allebei naar het einde van de oorlog en dan duurt het heus niet lang meer voor we getrouwd zijn.

Ik ga maar eindigen, want ik moet naar bedje toe, maar doe dit niet, zonder jullie nogmaals een volmaakt gelukkig huwelijk toe te wensen.

En tot slot dan nog de hartelijke groeten van,

Cato en Jan

P.S. Bij wijze van excuses, heb ik jullie geschreven van die paar dagen onderduiking. De mensen weten hier niet hoe het geëgaan is en ik maak liever geen slapende honden wakker. Mag ik ook op jullie rekenen? Mondje dicht?